FRANK NORRIS

ΜακΤΙΓΚ

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΣΑΝ-ΦΡΑΝΣΙΣΚΟ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ-ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ-ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ
ΜΙΧΑΛΗΣ ΜΑΚΡΟΠΟΥΛΟΣ

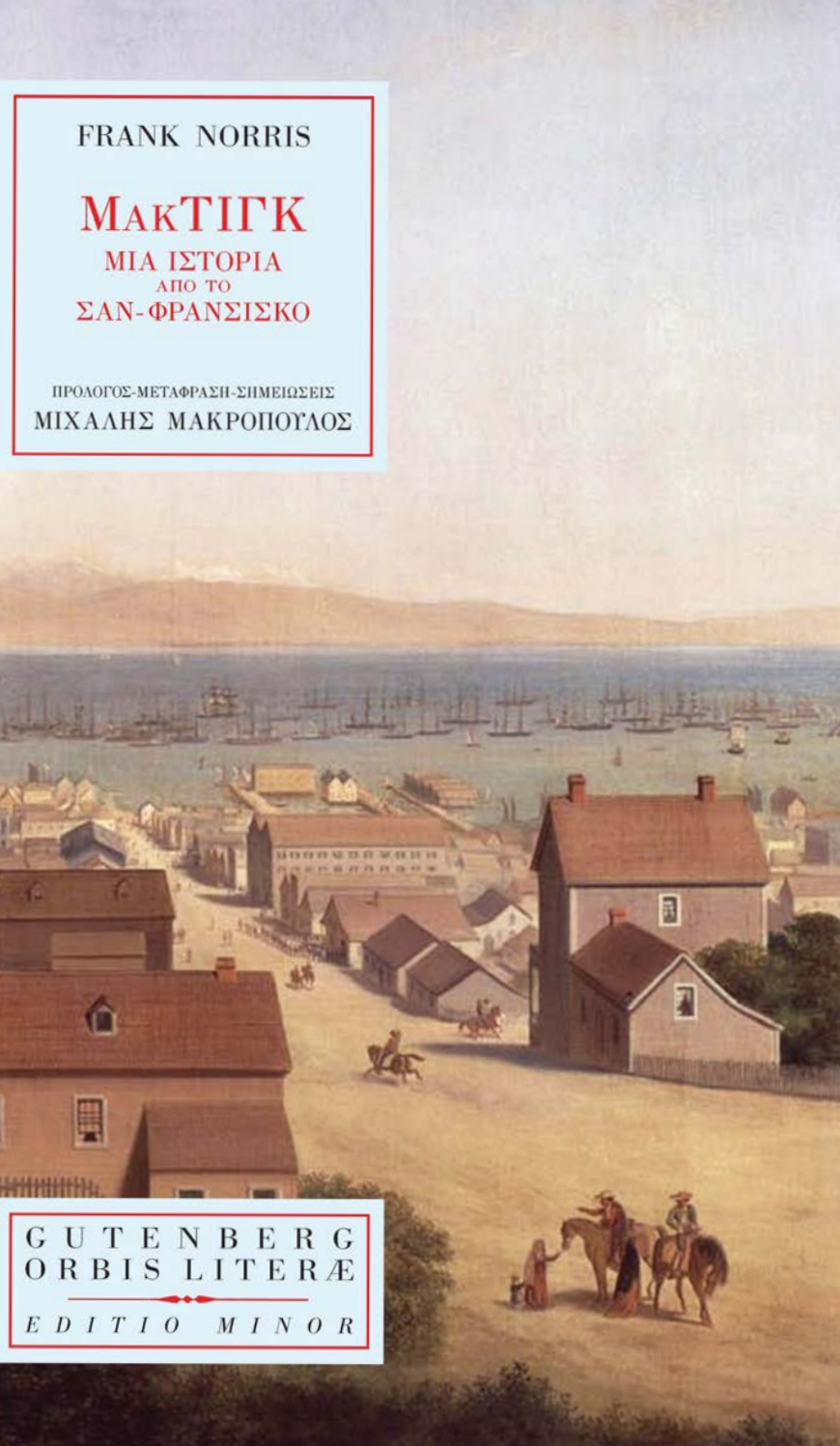

GUTENBERG
ORBIS LITERÆ
EDITIO MINOR

ΜΑΚΤΙΓΚ

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΣΑΝ-ΦΡΑΝΣΙΣΚΟ

FRANK NORRIS

ΠΡΟΛΟΓΟΣ, ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ, ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ
ΜΙΧΑΛΗΣ ΜΑΚΡΟΠΟΥΛΟΣ

EDITIO MINOR

GUTENBERG ORBIS LITERÆ

IV

Οι μερες πέρασαν. Ὁ ΜακΤὶγκ εἶχε ὁλοκληρώσει τὴν ἐπέμβαση στὰ δόντια τῆς Τρίνας κι αὐτὴ δὲν ἐρχόταν πλέον στὸ «Σαλόνι». Τὰ πράγματα ἀνάμεσά τους εἶχαν φτιάξει λιγάκι στὰ τελευταῖα ραντεβού. Ἡ Τρίνα ἦταν ἀκόμη συγκρατημένη κι ὁ ΜακΤὶγκ ἐξακολουθοῦσε νὰ νιώθει ἄγαρμπος κι ἀδέξιος μπροστά της, ὅμως ἐκείνη ἡ ἀμηχανία κι ἡ ἐπιφυλακτικότητα ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀστόχαστη πρότασή του διαλύθηκαν λίγο-λίγο. Ἄθελά τους, ἀνακτοῦσαν σταδιακὰ τὴν ἴδια στάση ποὺ εἶχε ὁ καθένας ἀπέναντι στὸν ἄλλον ὅταν πρωτογνωρίστηκαν.

Ὡστόσο, ὁ ΜακΤὶγκ ὑπέφερε οἰκτρά. Ἔβλεπε καθαρὰ πὼς ἡ Τρίνα δὲ θὰ γινόταν ποτὲ δική του. Παραῆταν καλὴ γι᾽ αὐτόν· παραῆταν λεπτεπίλεπτη, ἐκλεπτυσμένη κι ὄμορφη γιὰ κάποιον σὰν ἐλόγου του, τόσο ἄξεστο, τόσο πελώριο, τόσο κουτό. Προοριζόταν γι᾽ ἄλλον· ἀναμφίβολα γιὰ τὸν Μάρκους, ἢ τουλάχιστον γιὰ κάποιον πιὸ ἐξευγενισμένο. Θά ᾽πρεπε νὰ εἶχε πάει σ᾽ ἄλλον ὀδοντογιατρό· στὸν νεαρὸ στὴ γωνία, γιὰ παράδειγμα, στὸν φιγουρατζή, τὸν ποδηλάτη, τὸν τζογαδόρο τῶν κυνοδρομιῶν. Ὁ ΜακΤὶγκ ἄρχισε νὰ τὸν σιχαίνεται καὶ νὰ τὸν φθονεῖ. Τὸν κατασκόπευε ποὺ μπαινόβγαινε στὸ ἰατρεῖο του, προσέχοντας τὶς γραβάτες του –ρόδινες σὰν τὸ σολομό– καὶ τὰ ἐκπληκτικά του γιλέκα.

Μιὰ Κυριακή, λίγες ἡμέρες μετὰ τὸ τελευταῖο ραντεβοὺ τῆς Τρίνας, ὁ ΜακΤὶγκ συνάντησε τὸν Μάρκους Σούλερ στὸ τραπέζι του στὸ καφεστιατόριο τῶν τραμβαγέρηδων δίπλα στὸ χαμουροποιεῖο.

— Τί ἔχεις νὰ κάνεις σήμερα τ' ἀπόγευμα, Μάκ; ρώτησε ὁ ἄλλος καθὼς ἔτρωγαν τὴ βραστή τους πουτίγκα.

— Τίποτε, τίποτε, ἀποκρίθηκε ὁ ΜακΤὶγκ κουνώντας τὸ κεφάλι.

Ἦταν μπουκωμένος μὲ πουτίγκα. Εἶχε ζεσταθεῖ τρώγοντας καὶ μικρὲς στάλες ἱδρώτα στέκονταν στὴ ράχη τῆς μύτης του. Περίμενε μὲ ἀνυπομονησία νὰ περάσει ὡς συνήθως τὸ ἀπομεσήμερό του στὴν ὀδοντιατρική του καρέκλα. Φεύγοντας ἀπ' τὸ «Σαλόνι», εἶχε βάλει δέκα σὲντς μὲς στὸ ποτήρι του καὶ τό 'χε ἀφήσει στοῦ Φρένα νὰ τοῦ τὸ γεμίσουν.

— Τί θά 'λεγες νὰ κάναμε μιὰ βόλτα, φιλαράκο, ἔ; εἶπε ὁ Μάρκους. Ἄ, αὐτὸ χρειάζεται – ἕνας περίπατος· ναί, μὰ τὸν Θεό, ἕνας μακρὺς περίπατος! Θὰ περάσουμε φίνα. Ἔτσι κι ἀλλιῶς, πρέπει νὰ βγάλω τρεῖς-τέσσερις σκύλους νὰ ξεμουδιάσουν λιγάκι. Ὁ γερο-Γκράνις πιστεύει πὼς τό 'χουν ἀνάγκη. Θὰ πᾶμε ὡς τὸ Πρεσίντιο.

Τελευταῖα οἱ δύο φίλοι τό 'χαν καθιερώσει νὰ κάνουν μακριὲς πεζοπορίες ποῦ καὶ ποῦ. Στὶς ἀργίες καὶ τὰ κυριακάτικα ἀπομεσήμερα ποὺ ὁ Μάρκους δὲν ἔλειπε μὲ τοὺς Ζίπε, ἔβγαιναν μαζὶ καὶ πήγαιναν ἄλλοτε στὸ πάρκο, ἄλλοτε στὸ Πρεσίντιο, ἀκόμα καὶ στὴν ἀντικρινὴ μεριὰ τοῦ κόλπου μερικὲς φορές. Εὐχαριστιόταν ὁ ἕνας τὴ συντροφιὰ τοῦ ἄλλου, ἀλλὰ σιωπηλὰ καὶ μὲ ἐπιφύλαξη, καθὼς εἶχαν τὸν ἀντρικὸ φόβο ἀπέναντι σ' ὁποιαδήποτε ἐκδήλωση φιλίας.

Βάδισαν πάνω ἀπὸ πέντε ὧρες ἐκεῖνο τὸ ἀπομεσήμερο, παίρνοντας τὴν Ὁδὸ Καλιφόρνιας μέχρι τὸ

τέλος της καὶ διασχίζοντας τὸν στρατιωτικὸ καταυλισμὸ τοῦ Πρεσίντιο ὡς τὴ Χρυσὴ Πύλη. Ἔπειτα ἔστριψαν καί, ἀκολουθώντας τὴν ἀκτή, ἔφτασαν στὸ Κλὶφ-Χάουζ στὴ μύτη τοῦ ἀκρωτηριοῦ. Ἐδῶ σταμάτησαν γιὰ μιὰ μπίρα, μὲ τὸν Μάρκους νὰ παίρνει ὅρκο ὅτι τὸ στόμα του εἶχε πετσιάσει ἀπὸ τὴ δίψα. Προτοῦ νὰ ξεκινήσουν τὴ βόλτα τους, εἶχαν περάσει ἀπὸ τὴν κλινικὴ γιὰ σκύλους κι ὁ Μάρκους εἶχε βγάλει ἀπ' τὸ κλουβὶ τοὺς τέσσερις ἀπ' τοὺς ἀναρρωνύοντες, ποὺ τρελάθηκαν ἀπ' τὴ χαρά τους.

— Δὲς τοῦτον-ἐδῶ τὸ σκύλο, φώναξε στὸν Μακ-Τὶγκ δείχνοντάς του ἕνα καθαρόαιμο ἰρλανδικὸ σέτερ. Εἶν' ἐκείνου-ἐκεῖ τοῦ τύπου στὴ λεωφόρο – ὁ σκύλος πού 'χαμε πάει 'κείνη τὴ μέρα νὰ πάρουμε. Τὸν ἀγόρασα. Ὁ τύπος νόμιζε ὅτι εἶχε μόρβα καὶ τὸν ξεφορτώθηκε. Ἀλλὰ ὁ σκύλος δὲν ἔχει τίποτε, ἁπλῶς λίγη καταρροή. Δὲν εἶναι κοῦκλος; Ἔ; ὄχι, πές μου: δὲν εἶναι κοῦκλος; Δὲς τὴν οὐρά του, εἶναι τέλεια, καὶ δὲς πῶς τὴν ἔχει σ' εὐθεία μὲ τὴ ράχη του. Δὲς πόσο σκληρὰ κι ἄσπρα εἶναι τὰ μουστάκια του. Διάολε, στοὺς σκύλους δὲν μὲ ξεγελᾶς ἐμένα, καὶ τοῦτος-ἐδῶ εἶναι γεννημένος νικητής.

Στὸ Κλὶφ-Χάουζ κάθισαν μὲ τὶς μπίρες τους σὲ μιὰν ἥσυχη γωνιὰ τῆς αἰθουσας μπιλιάρδου. Ὑπῆρχαν δύο παῖχτες ὅλοι κι ὅλοι. Κάπου σὲ μιὰν ἄλλη μεριὰ τοῦ κτηρίου, ἕνα μουσικὸ κουτὶ θηριωδῶν διαστάσεων καμπάνιζε ἕνα γρήγορο φὸξ-τρότ. Ἀπ' ἔξω ἀκουγόταν ὁ μακρὺς καὶ ρυθμικός, ὁρμητικὸς ἦχος τοῦ κύματος καὶ δυνατὰ γαυγίσματα ἀπ' τὶς φώκιες πάνω στοὺς βράχους τους. Οἱ τέσσερις σκύλοι κουλουριάστηκαν στὰ τριμμένα σανίδια τοῦ πατώματος.

— Γειά μας, εἶπε ὁ Μάρκους μισοαδειάζοντας τὸ ποτήρι του. Ἄχ! –πρόσθεσε παίρνοντας μιὰ μακριὰ ἀνάσα–, ἀληθινὴ ἀπόλαυση.

Τὴν τελευταία ὥρα τῆς πεζοπορίας τους, ὁ Μάρκους μιλοῦσε σχεδὸν μόνος του, μὲ τὸν ΜακΤὶγκ ἁπλῶς νὰ τοῦ ἀποκρίνεται μ' ἀβέβαια κουνήματα τοῦ κεφαλιοῦ. Ἐδῶ ποὺ τὰ λέμε, ὁ ὀδοντογιατρὸς ἦταν σιωπηλὸς καὶ συλλογισμένος ὅλο τὸ ἀπομεσήμερο, ὥσπου τελικὰ ὁ Μάρκους τὸ πρόσεξε. Ἀφήνοντας μ' ἕναν κρότο τὸ ποτήρι του στὸ τραπέζι, ἀναφώνησε ξαφνικά:

— Τί ἔχεις τὸν τελευταῖο καιρό, Μάκ; Κάτι σὲ βασανίζει, ἔ; Ἄντε, πές το.

— Ὄχι, ὄχι, ἀπάντησε ὁ ΜακΤὶγκ κοιτώντας τριγύρω στὸ πάτωμα καὶ στριφογυρνώντας τὰ μάτια· ὄχι, δὲν ἔχω τίποτε.

— Ἀηδίες! ἀντιγύρισε ὁ ἄλλος.

Ὁ ΜακΤὶγκ δὲν μίλησε. Οἱ δύο παῖχτες τοῦ μπιλιάρδου ἔφυγαν. Τὸ τεράστιο μουσικὸ κουτὶ ἄρχισε νὰ παίζει ἕναν καινούργιο σκοπό.

— Ἐ! ἀναφώνησε ὁ Μάρκους γελώντας, μᾶλλον θά 'σαι ἐρωτευμένος.

Τοῦ ΜακΤὶγκ τοῦ κόπηκε ἡ ἀνάσα· κούνησε νευρικὰ τὶς ποδάρες του κάτω ἀπ' τὸ τραπέζι.

— Πάντως, κάτι σὲ τρώει, ἐπέμεινε ὁ Μάρκους. Ἴσως νὰ μπορῶ νὰ σὲ βοηθήσω. Τί κολλητοὶ εἴμαστε; Πές μου, λοιπόν, τί τρέχει καὶ θὰ τὸ ταχτοποιήσουμε. Ἄντε, λοιπόν, μίλα.

Ἡ κατάσταση ἦταν ἀπαίσια. Ὁ ΜακΤὶγκ δὲν μποροῦσε νὰ τὰ βγάλει πέρα. Ὁ Μάρκους ἦταν ὁ καλύτερός του φίλος – ὁ μοναδικός του φίλος. Ἦταν «κολλητοὶ» κι ὁ ΜακΤὶγκ τὸν συμπαθοῦσε πολύ. Ὡστόσο, ἀγαποῦσαν πιθανῶς κι οἱ δύο τὴν ἴδια κοπέλα, καὶ τώρα ὁ Μάρκους θὰ προσπαθοῦσε νὰ τοῦ ἀποσπάσει τὸ μυστικό· θά 'πεφτε τυφλὰ πάνω στὸ βράχο ποὺ πάνω του ἔπρεπε οἱ δυό τους νὰ χωρίσουν, ὠθούμενος ἀπὸ τὰ καλύτερα τῶν κινήτρων καὶ θέλοντας μονάχα νὰ βοηθήσει. Ἀπ' τὴν ἄλλη, ὁ Μακ-

Τὶγκ δὲν ἤθελε νὰ μιλήσει σὲ κανέναν ἄλλον γιὰ τὶς στεναχώριες του τόσο ὅσο στὸν Μάρκους· καί, παρ' ὅλα αὐτά, γιὰ τούτη τὴ στεναχώρια, τὴ μεγαλύτερη ποὺ τοῦ 'χε λάχει στὴ ζωή του, ἔπρεπε νὰ κρατήσει τὸ στόμα του κλειστό. Ἂν ὑπῆρχε κάποιος ποὺ δὲν ἔπρεπε ὁ ΜακΤὶγκ νὰ τοῦ μιλήσει γιὰ τούτη τὴ στεναχώρια, αὐτὸς ὁ κάποιος ἦταν ὁ Μάρκους.

Ἡ ζωὴ εἶχε ἀρχίσει νὰ τοῦ φαίνεται βουνό. Πῶς ἔφτασε ἐδῶ; Ἕνα μήνα νωρίτερα ἦταν ἀπόλυτα εὐχαριστημένος, ἤρεμος, γαλήνιος, ἱκανοποιημένος μὲ τὶς μικροχαρές του. Ἡ ζωή του εἶχε βρεῖ τὸ δρόμο της καὶ θὰ τὸν ἀκολουθοῦσε, ἀναμφίβολα, παντοτινά. Νά, ὅμως, ποὺ μιὰ γυναίκα μπῆκε στὸν μικρόκοσμό του καὶ αἴφνης ἡ ἁρμονία χάθηκε. Εἶχε ἐμφανιστεῖ τὸ στοιχεῖο πού 'φερνε τὰ πάνω κάτω. Ὅπου εἶχε πατήσει ἡ γυναίκα τὸ πόδι της, κάθε λογῆς δυσάρεστα μπερδέματα εἶχαν ξεφυτρώσει σὰν ἄγνωστα κι αἰνιγματικὰ λουλούδια.

— Ἄντε, Μάκ, μίλα λοιπόν· ἂς ξεκαθαρίσουμε τὰ πράγματα, τὸν προέτρεψε ὁ Μάρκους σκύβοντας πρὸς τὸ μέρος του. Σοῦ 'παιξε κανεὶς κάνα βρόμικο παιχνίδι; φώναξε ἔχοντας ξαφνικὰ κοκκινίσει.

— Ὄχι, εἶπε ὁ ΜακΤίγκ, ἀνίσχυρος καὶ σ' ἀδιέξοδο.

— Ἔλα, παλιόφιλε, ἐπέμεινε ὁ Μάρκους· ἂς τ' ἀκούσουμε, λοιπόν. Τί τρέχει; Θὰ κάνω ὅ,τι περνάει ἀπ' τὸ χέρι μου γιὰ νὰ σὲ βοηθήσω.

Ἦταν πιὸ πολὺ ἀπ' ὅσο μποροῦσε ν' ἀντέξει ὁ ΜακΤίγκ. Ἡ κατάσταση τὸν εἶχε ξεπεράσει. Ἔτσι, βλακωδῶς μίλησε, μὲ τὰ χέρια βαθιὰ στὶς τσέπες καὶ μὲ τὸ κεφάλι ριγμένο μπρός.

— Εἶναι... εἶναι ἡ Δὶς Ζίπε, εἶπε.

— Ἡ Τρίνα; ἡ ξαδέλφη μου; Τί ἐννοεῖς; ρώτησε ἀπότομα ὁ Μάρκους.

— Δέν... δὲν ξέρω, τραύλισε ἀπελπιστικὰ ταραγμένος καὶ μπερδεμένος ὁ ΜακΤίγκ.

— Θὲς νὰ πεῖς, φώναξε ὁ Μάρκους ἔχοντας καταλάβει ξάφνου, ὅτι κι ἐσύ...;

Ὁ ΜακΤὶγκ κουνήθηκε νευρικὰ στὴν καρέκλα του, κοιτώντας τοὺς τοίχους τῆς αἴθουσας κι ἀποφεύγοντας τὴ ματιὰ τοῦ ἄλλου. Ἔνευσε καὶ ξαφνικὰ ξέσπασε:

— Εἶναι πέρα ἀπὸ τὶς δυνάμεις μου. Δὲ φταίω ἐγώ· ἔ;

Ὁ Μάρκους εἶχε ἀποσβωλωθεῖ· τοῦ 'χε κοπεῖ ἡ ἀνάσα. Σωριάστηκε πίσω στὴν καρέκλα, κι ἔξαφνα τοῦ ΜακΤὶγκ τοῦ λύθηκε ἡ γλώσσα.

— Μάρκ, πίστεψέ με· εἶναι πέρα ἀπὸ τὶς δυνάμεις μου. Δὲν ξέρω πῶς συνέβη. Ἔγινε σιγὰ-σιγά, ἔτσι πού... πού, ὅταν τὸ κατάλαβα, εἶχε πιὰ συμβεῖ ἄθελά μου. Εἴμαστε κολλητοί, τὸ ξέρω... καὶ ξέρω τί ἔτρεχε ἀνάμεσα σ' ἐσένα καὶ τὴ δεσποινίδα Ζίπε. Τὸ ξέρω τώρα καὶ τό 'ξερα καὶ τότε· ἀλλ' αὐτὸ δὲν μποροῦσε νὰ παίξει κανένα ρόλο. Προτοῦ νὰ τὸ καταλάβω... νά, συνέβη. Εἶναι πέρα ἀπὸ τὶς δυνάμεις μου. Ἂν μποροῦσα νὰ τὸ σταματήσω, δὲ θὰ τ' ἄφηνα μὲ τίποτε νὰ συμβεῖ· ὅμως, νά, δὲν ξέρω, ἁπλῶς εἶναι ἕνα πράγμα πού 'ναι πιὸ δυνατὸ ἀπὸ σένα. Ἐρχόταν ἐκεῖ... ἡ δεσποινὶς Ζίπε ἐρχόταν στὸ «Σαλόνι» τρεῖς-τέσσερις φορὲς τὴ βδομάδα· ἦταν ἡ πρώτη κοπέλα ποὺ γνώρισα ποτέ, καί... ἄχ, δὲν μπορεῖς νὰ καταλάβεις! Νά, ἤμουν τόσο κοντά της, ποὺ ἄγγιζα κάθε στιγμὴ τὸ πρόσωπό της, τὸ στόμα της, καὶ μύριζα τὰ μαλλιά της, τὴν ἀνάσα της. Ἄχ, δὲν μπορεῖς νὰ καταλάβεις. Δὲ μπορῶ νὰ σοῦ ἐξηγήσω. Οὔτ' ἐγὼ ὁ ἴδιος καταλαβαίνω ἀκριβῶς· ξέρω μόνον ὅτι δὲν μπορῶ νὰ τὴ βγάλω ἀπ' τὸ μυαλό μου. Πάει... ἔγινε. Εἶναι πολὺ ἀργὰ πλέον· δὲν ὑπάρχει ἐπιστροφή. Νύχτα-μέρα,

δὲν μπορῶ νὰ σκεφτῶ τίποτ' ἄλλο. Αὐτὸ εἶναι τὸ πᾶν. Εἶναι... ἄχ, εἶναι τὰ πάντα! Ναί, Μάρκ, τὰ πάντα... – δὲ μπορῶ νὰ σ' τὸ ἐξηγήσω.

Ἔκανε μιὰν ἀνίσχυρη κίνηση καὶ μὲ τὰ δύο χέρια.

Ποτὲ ξανὰ δὲν ἦταν ὁ ΜακΤίγκ τόσο ταραγμένος καὶ ποτὲ δὲν εἶχε ξαναβγάλει τόσο μακρὺ λόγο. Τὰ χέρια του ἔκαναν βίαιες κι ἀβέβαιες χειρονομίες, τὸ πρόσωπό του ἦταν φουντωμένο, τὰ τεράστια σαγόνια του ἔκλειναν μ' ἕναν σιγανὸ κρότο σὲ κάθε παύση. Ἦταν σὰν κολοσσιαῖο θηρίο πού 'χε αἰχμαλωτιστεῖ σ' ἕνα λεπτὸ κι ἀόρατο δίχτυ, καὶ μαινόταν, ἀλλὰ δίχως νὰ μπορεῖ νὰ ἐλευθερωθεῖ.

Ὁ Μάρκους Σούλερ δὲν εἶπε τίποτε καὶ μιὰ παρατεταμένη σιωπὴ ἔπεσε. Τελικά, ὁ Μάρκους σηκώθηκε, πῆγε στὸ παράθυρο καὶ στάθηκε κοιτώντας ἔξω, ἀλλὰ δίχως νὰ βλέπει τίποτε.

— Ποιός θὰ τὸ φανταζόταν; μουρμούρισε μέσ' ἀπὸ τὰ δόντια.

Μπρὸς γκρεμὸς καὶ πίσω ρέμα. Ὁ Μάρκους εἶχε ἰδιαίτερη ἀδυναμία στὴν Τρίνα. Μέσα του, δὲν ἀμφέβαλλε οὔτε τοσοδὰ γι' αὐτό. Περίμενε μὲ λαχτάρα τὶς κυριακάτικες ἀπογευματινὲς ἐκδρομές. Τοῦ ἄρεσε νά 'ναι μὲ τὴν Τρίνα. Ἔνιωθε κι ὁ ἴδιος τὴ γοητεία τῆς μικροκαμωμένης κοπέλας – τὴ γοητεία τοῦ μικροῦ καὶ χλομοῦ μετώπου της καὶ τῆς βαριᾶς κι εὐωδιαστῆς μαύρης κορόνας τῶν μαλλιῶν της. Ναί, τὰ αἰσθήματα ποὺ ἔτρεφε γι' αὐτὴν ἦταν πολὺ βαθιά. Κάποια μέρα θὰ μιλοῦσε, θὰ τῆς ζητοῦσε νὰ τὸν παντρευτεῖ. Ὁ Μάρκους ἀνέβαλλε τὸ ζήτημα τοῦ γάμου γιὰ κάποια μελλοντικὴ στιγμή· θ' ἄφηνε νὰ περάσει πρῶτα λίγος καιρός, κάνας χρόνος, μπορεῖ καὶ δύο. Τὸ πράγμα δὲν εἶχε λάβει ὁριστικὴ μορφὴ στὸ μυαλό του. Ὁ Μάρκους «ἔκανε παρέα» μὲ τὴν ἐξαδέλφη του τὴν Τρίνα, ὅμως γνώριζε καὶ πολλὲς

ἄλλες κοπέλες. Μάλιστα, ὅλες οἱ κοπέλες τοῦ ἄρεσαν ἀρκετά. Ἀλλὰ τώρα εἶχε ξαφνιαστεῖ βλέποντας πόσο δυνατὸ κι ἐπικεντρωμένο ἦταν τὸ πάθος τοῦ ΜακΤίγκ. Ὁ ὀδοντογιατρὸς θὰ παντρευόταν τὸ ἴδιο κιόλας ἀπόγευμα τὴν Τρίνα, ἂν ἐκείνη δεχόταν· ὅμως, ὁ ἴδιος ὁ Μάρκους θὰ τό 'κανε; Ὄχι, ἂν ἔφτανε στὸ σημεῖο νὰ πρέπει ν' ἀποφασίσει· ὄχι, δὲ θὰ τὸ ἔκανε. Καί, ἐντούτοις, ἤξερε πὼς ἡ Τρίνα τοῦ ἄρεσε. Μποροῦσε μάλιστα νὰ πεῖ –ναί, μποροῦσε νὰ τὸ πεῖ– πὼς τὴν ἀγαποῦσε. Ἦταν τὸ «κορίτσι» του. Οἱ Ζίπε τὸν θεωροῦσαν «ἀγόρι» τῆς Τρίνας. Ὁ Μάρκους γύρισε στὸ τραπέζι καὶ κάθισε λοξὰ ἀπάνω του.

— Τί θὰ κάνουμε λοιπόν, Μάκ; εἶπε.

— Δὲν ξέρω, ἀπάντησε ὁ ΜακΤὶγκ ὑποφέροντας. Δὲ θέλω... δὲ θέλω νὰ μπεῖ τίποτε ἀνάμεσά μας, Μάρκ.

— Τίποτε δὲν θὰ μπεῖ ἀνάμεσά μας, σ' τὸ λέω ἐγώ! φώναξε ὁ ἄλλος. Ὄχι, τίποτε, Μάκ· ἄκου ποὺ σοῦ λέω!

Ὁ Μάρκους ἔστειβε τὸ μυαλό του. Ἔβλεπε ὁλοκάθαρα ὅτι ὁ ΜακΤὶγκ ἀγαποῦσε τὴν Τρίνα πιὸ πολὺ ἀπ' ὅσο ὁ ἴδιος· ὅτι παράδοξα, ἀπὸ μιὰν ἄποψη, τοῦτος ὁ θεόρατος καὶ κτηνώδης τύπος ἦταν ἱκανὸς νὰ αἰστανθεῖ μεγαλύτερο πάθος ἀπ' ὅ,τι αὐτός, ποὺ ἦταν δύο φορὲς πιὸ ἔξυπνος. Κι ἔξαφνα ὁ Μάρκους κατέληξε παρορμητικὰ σὲ μιὰν ἀπόφαση.

— Λοιπόν, Μάκ, φώναξε χτυπώντας μὲ τὴ γροθιά του τὸ τραπέζι, ἀπὸ μένα ἔχεις τὸ ἐλεύθερο. Τὴ θέλεις πολύ· ἔτσι μοῦ φαίνεται. Ἐγὼ θὰ τραβηχτῶ· σ' τ' ὁρκίζομαι. Σοῦ τὴν ἀφήνω, παλιόφιλε.

Μεμιᾶς κατέλαβε τὸν Μάρκους ἡ αἴσθηση τῆς ἴδιας του τῆς μεγαθυμίας. Εἶδε τὸν ἑαυτό του ὡς ἄλλον ἄνθρωπο, πολὺ εὐγενὴ κι ἀνιδιοτελή· στάθηκε παράμερα καὶ παρακολούθησε μὲ ἀπέραντο θαυμασμό,

ἀλλὰ καὶ μ' ἄπειρον οἶκτο, τοῦτον τὸν δεύτερο ἑαυτό. Ἦταν τόσο καλός, τόσο ὑπέροχος, τόσο ἡρωικός, ποὺ παραλίγο νὰ ἀναλυθεῖ σὲ λυγμούς. Κάνοντας μιὰ πλατιὰ χειρονομία παραίτησης, τινάζοντας καὶ τὰ δυό του χέρια, φώναξε:

— Μάκ, σοῦ τὴν ἀφήνω. Δὲ θὰ σταθῶ ἐμπόδιο ἀνάμεσά σας.

Ὑπῆρχαν τωόντι δάκρυα στὰ μάτια τοῦ Μάρκους καθὼς μιλοῦσε. Δὲν ὑπῆρχε καμιὰ ἀμφιβολία ὅτι θεωροῦσε τὸν ἑαυτό του εἰλικρινή. Ἐκείνη τὴ στιγμή, σχεδὸν πίστευε ὅτι ἀγαποῦσε εἰλικρινῶς τὴν Τρίνα κι ὅτι θυσιαζόταν γιὰ τὸ χατίρι τοῦ φίλου του. Σηκώθηκαν ἀντικριστά, σφίγγοντας ὁ ἕνας τὸ χέρι τοῦ ἄλλου. Ἦταν μιὰ σπουδαία στιγμή· ὡς κι ὁ ΜακΤίγκ ἔνιωσε τὸν δραματικό της χαρακτήρα. Τί περίφημη ὑπόθεση τούτη ἡ φιλία μεταξὺ ἀντρῶν! Ὁ ὀδοντογιατρὸς κουράρει τὸν φίλο του, πού 'χει ἕνα ἀπόστημα στὸ δόντι, κι ἀρνεῖται νὰ πληρωθεῖ· ὁ φίλος ἀνταποδίδει, ἀφήνοντάς του τὴ φίλη του. Αὐτὸ κι ἂν ἦταν ὑψηλοφροσύνη. Ἡ ἀμοιβαία τους ἀγάπη καὶ ἐκτίμηση ξάφνου αὐξήθηκαν κατακόρυφα. Οἱ δύο τους ἦταν ὁ Δάμων κι ὁ Πυθίας· ἦταν ὁ Δαβὶδ κι ὁ Ἰωνάθαν· τίποτε δὲν μποροῦσε νὰ τοὺς ἀποξενώσει. Τώρα, θὰ ἦταν φίλοι ὡς τὸ θάνατο.

— Σοῦ εἶμαι ὑπόχρεος, μουρμούρισε ὁ ΜακΤίγκ.

Δὲν μποροῦσε νὰ σκεφτεῖ τίποτε καλύτερο νὰ πεῖ.

— Σοῦ εἶμαι ὑπόχρεος, ξανάπε· σοῦ 'μαι ὑπόχρεος, Μάρκ.

— Μὴν τὸ συζητᾶς· δὲν κάνει τίποτα, ἀντιγύρισε θαρραλέα ὁ Μάρκους Σούλερ – κι ἔπειτα σκέφτηκε νὰ προσθέσει: «Θά 'στε εὐτυχισμένοι μαζί. Πές της ἀπὸ μέρους μου... πές της...»

Ὁ Μάρκους δὲν μποροῦσε νὰ συνεχίσει. Βουβός, ζούληξε τὸ χέρι τοῦ ὀδοντογιατροῦ.

Κανένας ἀπ' τοὺς δύο δὲν εἶχε ἀναλογιστεῖ ὅτι ἡ Τρίνα ἴσως νὰ ἔλεγε ὄχι στὸν ΜακΤίγκ. Τὸ ἠθικὸ τοῦ ΜακΤὶγκ μεμιᾶς ἀνέβηκε. Στὴν ὑποχώρηση τοῦ Μάρκους τοῦ φάνηκε πὼς εἶδε ἕνα τέλος σ' ὅλες του τὶς δυσκολίες. Τὰ πάντα ἐντέλει θὰ ἔβαιναν κατ' εὐχήν. Ἀλλὰ καὶ ἡ κατάσταση ἐκστατικῆς ὑπερέντασης τοῦ Μάρκους ἀντικαταστάθηκε τώρα ἀπὸ εὐδιαθεσία. Ἡ στεναχώρια του ἄλλαξε σὲ ὑπερβολικὴ εὐθυμία. Τὸ ἀπομεσήμερο εἶχε στεφθεῖ μὲ ἐπιτυχία. Χτύπησε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον στὴν πλάτη μὲ τὴν παλάμη, δυνατά, καὶ ἤπιαν ὁ ἕνας στὴν ὑγειὰ τοῦ ἄλλου τὴν τρίτη τους μπίρα.

Δέκα λεπτὰ μετὰ τὴν παραίτησή του ἀπὸ τὴν Τρίνα Ζίπε, ὁ Μάρκους κατέπληξε τὸν ΜακΤὶγκ μ' ἕνα ἐκπληκτικὸ κατόρθωμα.

— Δὲς ἐδῶ, Μάκ. Ξέρω κάτι ποὺ ἐσὺ δὲν μπορεῖς νὰ τὸ κάνεις. Στοίχημα εἴκοσι πέντε σέντς ὅτι θὰ μείνεις μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό.

Ὁ καθένας ἔβαλε ἀπὸ ἕνα κέρμα πάνω στὸ τραπέζι.

— Καὶ τώρα κοίτα, φώναξε ὁ Μάρκους.

Ἔπιασε μιὰ μπάλα τοῦ μπιλιάρδου μέσ' ἀπὸ τὸ τρίγωνο, τὴν κράτησε γιὰ μιὰ στιγμὴ μπροστὰ στὸ πρόσωπό του κι ἔπειτα, μὲ μιὰ ξαφνικὴ καὶ τρομερὴ διαστολὴ τῶν σιαγόνων, τὴν ἔχωσε στὸ στόμα κι ἔκλεισε ἀπὸ πάνω τὰ χείλη του.

Ὁ ΜακΤὶγκ ἔμεινε νὰ χάσκει μὲ γουρλωμένα μάτια καὶ μετὰ τραντάχτηκε σύγκορμος ἀπὸ ἕνα βροντερὸ γέλιο. Γκάριζε πηγαίνοντας πέρα-δῶθε στὴν καρέκλα του καὶ χτυπώντας τὸ γόνατό του. Τί τύπος ἦταν αὐτὸς ὁ Μάρκους! Ποτὲ δὲν ἤξερες τί θά 'κανε ὕστερα. Ἐκεῖνος ἔβγαλε τὴ μπάλα, τὴ σκούπισε στὸ τραπεζομάντιλο καὶ τὴν ἔδωσε στὸν ΜακΤίγκ.

— Γιά νὰ δοῦμε τώρα ἐσένα νὰ τὸ κάνεις.

Ὁ ΜακΤὶγκ μεμιᾶς σοβάρεψε. Χώρισε τὰ παχιά του μουστάκια κι ἄνοιξε σὰν ἀνακόντα τὰ πελώρια σαγόνια του. Ἡ μπάλα χάθηκε μὲς στὸ στόμα του. Ὁ Μάρκους χειροκρότησε δυνατὰ φωνάζοντας:

— Εὖγε! Μπράβο!

Ὁ ΜακΤὶγκ πῆρε τὰ λεφτὰ καὶ τά ’βαλε στὴν τσέπη τοῦ γιλέκου του κουνώντας μὲ νόημα τὸ κεφάλι.

Ἀλλά, ξάφνου, τὸ πρόσωπό του μπλάβισε, τὰ σαγόνια του κινήθηκαν σπασμωδικά, τὰ χέρια του πασπάτεψαν τὰ μάγουλά του. Ἡ μπάλα τοῦ μπιλιάρδου εἶχε μπεῖ εὔκολα στὸ στόμα του, ἀλλὰ τώρα δὲν μποροῦσε νὰ τὴ βγάλει.

Ἦταν τρομερό. Ὁ ὀδοντογιατρὸς σηκώθηκε καὶ τρέκλισε ἀνάμεσα στοὺς σκύλους, μὲ τὸ πρόσωπό του νὰ συσπᾶται, μὲ τὰ μάτια του ἔκπληκτα. Ὅσο κι ἂν πάσχιζε ὡστόσο, δὲν μποροῦσε ν’ ἀνοίξει ἀρκετὰ τὰ σαγόνια του, ὥστε νὰ βγάλει τὴ μπάλα. Ὁ Μάρκους τρελάθηκε, ἄρχισε νὰ βλαστημάει δυνατά. Ὁ ΜακΤὶγκ ἵδρωνε ἀπὸ τὸν τρόμο κι ἄναρθροι ἦχοι ἔβγαιναν ἀπ’ τὸ μπουκωμένο του στόμα· κουνοῦσε σὰν τρελὸς τὰ χέρια, κι οἱ σκύλοι, καὶ οἱ τέσσερις, νιώθοντας τὴν ἀναστάτωση, ἄρχισαν νὰ γαυγίζουν. Ἕνας σερβιτόρος μπῆκε φουριόζος, οἱ δύο παῖχτες τοῦ μπιλιάρδου γύρισαν, ἕνα μικρὸ πλῆθος συγκεντρώθηκε. Ἦταν μιὰ ἀληθινὴ σκηνή.

Καί, ξαφνικά, ἡ μπάλα γλίστρησε μέσ’ ἀπὸ τὰ σαγόνια τοῦ ΜακΤὶγκ τόσο εὔκολα ὅσο εἶχε μπεῖ. Τί ἀνακούφιση! Σωριάστηκε σὲ μιὰ καρέκλα σκουπίζοντας τὸ μέτωπό του καὶ προσπαθώντας νὰ ἀνασάνει.

Γιὰ νὰ γιορτάσει τὴν εὐτυχὴ ἔκβαση, ὁ Μάρκους Σούλερ προσκάλεσε τοὺς πάντες νὰ πιοῦν μαζί του.

Ὅταν τελικὰ ἡ ὁμάδα διαλύθηκε, ἦταν περασμένες

πέντε. Ὁ Μάρκους κι ὁ ΜακΤὶγκ ἀποφάσισαν πὼς θὰ γυρνοῦσαν μὲ τὸ τράμ· ὡστόσο, σύντομα διαπίστωσαν πὼς ἦταν ἀδύνατον. Οἱ σκύλοι ἀρνιόνταν ν' ἀκολουθήσουν. Μόνον ὁ Ἀλεξάντερ, τὸ καινούργιο σέτερ τοῦ Μάρκους, ἔμεινε στὸ πίσω μέρος τοῦ τράμ. Οἱ ἄλλοι τρεῖς μεμιᾶς ἔχασαν τὰ λογικά τους κι ἄρχισαν ξαφνικὰ νὰ τρέχουν σὰν τρελοὶ σ' εὐθεία, μακριὰ ἀπ' τὸ τραμ ἢ στοὺς δρόμους τριγύρω, μὲ τὸ κεφάλι ψηλά. Ὁ Μάρκους σφύριζε, φώναζε, ἄφριζε ἀπ' τὴ μανία του, ἀλλὰ μάταια. Οἱ δύο φίλοι ἀναγκάστηκαν νὰ περπατήσουν. Ὅταν ἔφτασαν τελικὰ στὴν Ὁδὸ Πόλκ, ὁ Μάρκους ἔκλεισε τοὺς τρεῖς σκύλους στὴν κλινικὴ καὶ πῆρε τὸν Ἀλεξάντερ μαζί του στὴν πολυκατοικία.

Πίσω ὑπῆρχε μιὰ μικροσκοπικὴ αὐλή, ὅπου ὁ Μάρκους εἶχε φτιάξει γιὰ τὸν Ἀλεξάντερ ἕνα σκυλόσπιτο ἀπό 'να παλιὸ νεροβάρελο. Προτοῦ νὰ σκεφτεῖ τὸ δικό του βραδινὸ γεῦμα, ἔβαλε τὸν Ἀλεξάντερ γιὰ ὕπνο ταΐζοντάς τὸν δυὸ σκυλομπισκότα. Ὁ ΜακΤὶγκ τὸν εἶχε ἀκολουθήσει στὴν αὐλίτσα γιὰ νὰ τοῦ κάνει παρέα. Ὁ Ἀλεξάντερ ἔπεσε μὲ τὰ μοῦτρα στὸ φαΐ, μασώντας μὲ ζωηράδα τὸ μπισκότο, μὲ τὸ κεφάλι του γυρισμένο πλάγια.

— Τί θὰ κάνεις τώρα γι' αὐτό, Μάκ... γιὰ τοῦτο... – γιὰ τὴν ξαδέλφη μου; ρώτησε ὁ Μάρκους.

Ὁ ΜακΤὶγκ κούνησε ἀνίσχυρος τὸ κεφάλι. Τώρα εἶχε σκοτεινιάσει κι ἔκανε κρύο. Ἡ πίσω αὐλίτσα ἦταν βρόμικη καὶ γεμάτη μυρωδιές. Ὁ ΜακΤὶγκ εἶχε κουραστεῖ ἀπ' τὴ μακριὰ πεζοπορία. Ὅλη του ἡ ἀνησυχία γιὰ τὴ σχέση του μὲ τὴν Τρίνα εἶχε ἐπιστρέψει. Ὄχι, σίγουρα ἡ κοπέλα δὲν ἦταν γι' αὐτόν. Ὁ Μάρκους ἢ κάποιος ἄλλος θὰ τὴν κέρδιζε στὸ τέλος. Τί θὰ μποροῦσε νὰ δεῖ στὸν ΜακΤὶγκ καὶ νὰ τὸ ποθήσει – σ' αὐτόν, ἕναν ἀδέξιο γίγαντα μὲ χέρια

σὰν ξύλινες ματσόλες; Τοῦ 'χε πεῖ ἤδη μιὰ φορὰ πὼς δὲ θὰ τὸν παντρευόταν. Δὲν ἦταν τελεσίδικο αὐτό;

— Δὲν ξέρω τί νὰ κάνω, Μάρκ, εἶπε.

— Πρέπει νὰ τὴν κολακέψεις γιὰ νὰ τὴν κερδίσεις, ἀπάντησε ὁ Μάρκους. Ἄντε, κάν' της μιὰν ἐπίσκεψη.

Ὁ ΜακΤὶγκ ξαφνιάστηκε. Δὲν τοῦ 'χε περάσει ἀπ' τὸ μυαλὸ νὰ τὴν ἐπισκεφτεῖ καὶ ἡ ἰδέα τὸν φόβισε λιγάκι.

— Φυσικά, ἐπέμεινε ὁ Μάρκους· τὸ σωστὸ κόλπο εἶν' αὐτό. Τί περίμενες; Νόμιζες ὅτι δὲ θὰ τὴν ξανάβλεπες;

— Δὲν ξέρω, δὲν ξέρω, ἀπάντησε ὁ ὀδοντογιατρὸς κοιτώντας σὰν χαζὸς τὸ σκύλο.

— Ξέρεις ποῦ μένουν, συνέχισε ὁ Μάρκους Σούλερ. Πέρα, στὸ σταθμὸ τῆς Ὁδοῦ Β, στὴν ἄλλη μεριὰ τοῦ κόλπου. Θὰ σὲ πάω ἐγὼ ἐκεῖ, ὅποτε θελήσεις νὰ πᾶς. Κοίτα, θὰ περάσουμε ἀπὸ 'κεῖ στὰ Γενέθλια τοῦ Οὐάσινγκτον. Εἶναι τὴν ἐρχόμενη Τετάρτη, καὶ σίγουρα θὰ χαροῦν νὰ σὲ δοῦν.

Ἦταν καλοσύνη τοῦ Μάρκους. Εὐγνώμων ξαφνικά, ἀναγνωρίζοντας ὅ,τι ἔκανε γι' αὐτὸν ὁ φίλος του, ὁ ΜακΤὶγκ τραύλισε:

— Μάρκ, εἶσαι… εἶσαι ἐντάξει τύπος.

— Πςς, ἀνοησίες! εἶπε ὁ Μάρκους. Δὲν τρέχει τίποτε, παλιόφιλε. Θά 'θελα ἁπλῶς νὰ δῶ ἐσᾶς τοὺς δυὸ νά 'στε μαζί. Θὰ πᾶμε τὴν Τετάρτη.

Γύρισαν σπίτι. Ὁ Ἀλεξάντερ σταμάτησε νὰ τρώει καὶ τοὺς παρακολούθησε νὰ φεύγουν, πρῶτα μὲ τὸ ἕνα μάτι, κι ἔπειτα μὲ τ' ἄλλο. Ἀλλὰ εἶχε πολὺ αὐτοσεβασμὸ γιὰ νὰ κλαψουρίσει. Ὡστόσο, ὅταν οἱ δύο φίλοι εἶχαν φτάσει πλέον στὸ δεύτερο πλατύσκαλο τῆς πίσω σκάλας, ἕνας τρομερὸς σαματὰς εἶχε ξεσπάσει στὴν αὐλίτσα. Ἔσπευσαν σ' ἕνα ἀνοιχτὸ παράθυρο στὸ τέλος τοῦ διαδρόμου καὶ κοίταξαν κάτω.

Ένας λεπτὸς φράχτης ἀπὸ σανίδια χώριζε τὴν πίσω αὐλὴ τῆς πολυκατοικίας ἀπὸ ᾽κείνη τοῦ ταχυδρομικοῦ γραφείου. Στὴ δεύτερη ζοῦσε ἕνας σκύλος ράτσας κόλεϊ. Αὐτὸς κι ὁ ᾽Αλεξάντερ εἶχαν μυρίσει ὁ ἕνας τὸν ἄλλον ξεφυσώντας μέσ᾽ ἀπὸ τὶς χαραμάδες στὰ σανίδια. Ξάφνου ξέσπασε ὁ σκυλοκαβγὰς ἀπ᾽ τὶς δύο μεριὲς τοῦ φράχτη. Οἱ σκύλοι μάνιαζαν, γρύλιζαν, γαύγιζαν, ἔξαλλοι ἀπὸ τὸ μίσος ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον. Τὰ δόντια τους ἔλαμπαν. Μὲ τὰ μπροστινὰ πόδια γρατσούνιζαν τὸ φράχτη, γεμίζοντας μὲ τὸ σαματά τους τὴ νύχτα.

— Πανάθεμα! φώναξε ὁ Μάρκους. Δὲν ἀγαπιοῦνται. Ἄκου· ὄχι, ἄκου – φαντάζεσαι τί καβγὰ θά ᾽στηναν ἔτσι καὶ συναντιόνταν; Πρέπει νὰ τὸ δοκιμάσουμε κάποια μέρα.

Διάβαστε τη συνέχεια
http://www.dardanosnet.gr/book_details.php?id=2097

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
GUTENBERG

www.gutenbergbooks.gr • facebook.com/gutenbergbooks

Αναζητήστε το εδώ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
GUTENBERG

www.gutenbergbooks.gr

/gutenbergbooks